

Schweizerische Arbeitsgemeinschaft Pädophilie
Postfach 138,
3000 Bern 9, Switzerland

North American Man/Boy Love Association
Post box 174
Midtown Station
New York
New York 10018, USA

Chairman of the Congress
Peter Schmidt
Member of the Danish
Pedophile Association

På kanten af kaos

af Peter Schmidt

(Første og kortere udgave blev bragt i Ny sexualpolitik nr. 2, 1993.³⁴)

"Et anti-pædagogisk syn på børns og unges medbestemmelse" var titlen på en foredragsrække i seks byer, som jeg afholdt i 1993. Disse blev bl.a. annonceret i dagbladet *Information*. Den direkte anledning var udgivelsen af min bog *"hele og FRIE børn"*, men også Kulturministeriets projekt, *"Børn som medborgere"*, var en inspiration. *"Det skal være godt at være barn i Danmark"*, slog Folketinget fast i 1988. Resultatet af denne beslutning førte til projektet om *"Børn som medborgere"* 1991-1992, og i efteråret 1992 blev der udgivet to bøger og en video om projektet. Disse skildringer af børnedemokrati, medbestemmelse og ansvar var et foreløbigt højdepunkt af skolevedtægterne siden 1962 om mere børnemedbestemmelse - et tiltag som har spredt sig til rådhus, idrætsforeninger og børnehaver i de fem kommuner, hvor projektet har kørt, og hvor det nogle steder er blevet fortsat efter projektets afslutning.

Sammen med en hel stribe beslægtede historiske begivenheder og forteelser afspejler projektet *"Børn som medborgere"* en accelererende samfundsmæssig afvikling af begrebet 'barndom'. Projektkoordinatoren i videoen taler om en direkte 'trussel' mod institutionerne, hvis det liv og den medindflydelse, som projektet har sat i gang, fortsætter.

En børneinstitution er en væsentlig garant for barndommens bevarelse, for institutionens historiske formål er at beskytte børn ved at afsondre dem fra voksenlivet. Men hvad er "barndommen"?

Der har altid været børn, men "barndommen" som en særlig livsfase har kun været almen i Vesteuropa i omtrent 400 år, selv om spirerne hertil strækker sig meget længere tilbage i historien. Barndommen er konstrueret og fortsat videreudviklet og bekræftet af psykologien, psykiatrien, etikken og pædagogikken. Barndommen fortsætter den dag i dag samtidig med, at samfundsmæssige forandringer gennemtvinger dens afvikling. Barndommen hviler på to hovedpåstande: 1.) Barnet skal beskyttes på grund af sin sårba-

³⁴ Originaloverskriften lød: *"Fremtidens menneskebilleder på kanten af kaos."*

re natur, og 2.) At være i 'barndom' indebærer, at et menneske i denne livsfase er fundamentalt anderledes end en voksen.

I mine øjne er barndom en del af paradigmet "mennesket". Dette menneskebillede tillagde mennesket egenskaber som: Mekanisk, funktionelt, lydigt, hierarkisk, specialiseret, instrumentalt og ikke mindst økonomisk rationelt opfattende. Det nye menneskebillede indholder helt andre tillægsord: Eksistentielt, pluralistisk, fleksibelt, helt, fordomsfrit, demokratisk, kreativt, socialt, selvstændigt, tillidsfuldt, kritisk og anti-autoritært med respekt for det enkelte menneskes ret til egenart og forskellighed - eller voldeligt, anarkistisk og destruktivt. Det gamle paradigme blev konstrueret af videnskaben, mens det nye menneskebillede hovedsageligt opbygges af protest- og alternative bevægelser i kølvandet på store teknologiske og sociale forandringer.

Det afspejles i sociale forudsætninger (se bilag 1: "Sociale begivenheder, bøger film m.m. til opbygning af et nyt menneskebillede") og tekno-videnskabelige ansatser til konstruktionen af et nyt menneskebillede.

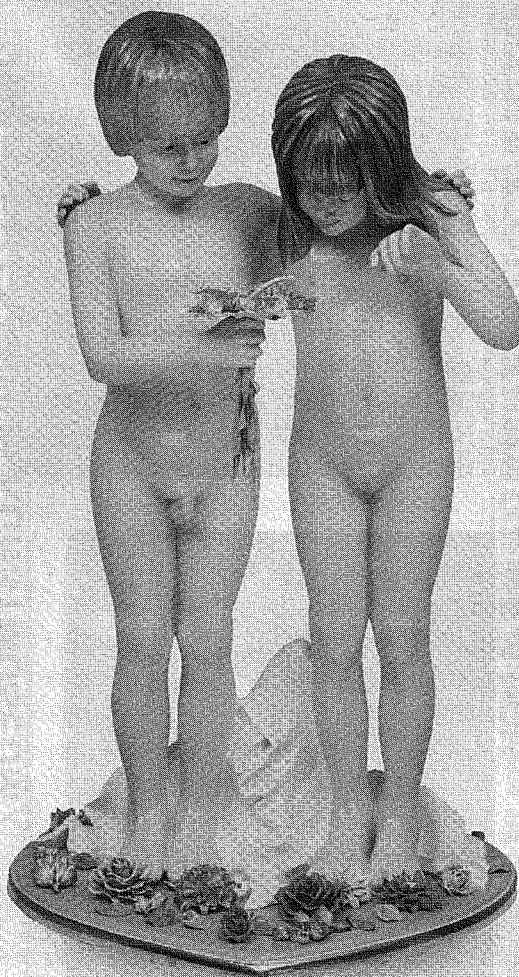
TV's udbredelse til de fleste husstande i USA i 50'erne og i Danmark i 60'erne er muligvis en af de væsentligste årsager til påbegyndelse af processen 'barndommens forsvinden'. Audio-visuelt udelukkes efterhånden intet område fra barnets erkendelsesverden. Informationssamfundet har påtaget sig opgaven at rive alle ghettomure ned, uanset tilskuernes alder, køn osv. Ændringer i denne retning dokumenteres senere. Afgørende i denne proces er at kommunikationen i samfundet flyder frit og at den enkelte borger hermed får mulighed for at komme igennem i et stadig mere overfladisk og ensrettede mediebillede.

I 1992 blev en femårig undersøgelse af familierne i Norden publiceret - for Danmarks vedkommende i bogen, "Småbørn, livsvilkår i Danmark", af Dion Sommer og O. Langsted. Den viser bl.a., at den autoritære familie næsten er forsvundet, og tilbage står vi med 'forhandlingsfamilien', hvor forældre forhandler med børn om alt: Hvilken slags slikpind vil barnet have; hvad skal vi se i TV; hvornår skal barnet i seng, spise osv.? Endvidere viser det sig, at familierne har mistet deres norm-homogenitet, så hver familie nu har sine egne indbyrdes, forskellige normer. Når næsten hvert barn i en institution kommer med sine egne normer, kan personalet reagere på én af to måder: Enten ved autoritært at genemtvinge nogle fælles institutionsnormer overfor alle børn, eller ved at indføre noget historisk og kvalitativt nyt, nemlig den normpluralistiske institution med lige respekt for alles normer. Børneinstitutionernes normpluralisme er den eneste acceptable, hensigtsmæssige og navnlig holdbare vej frem, hvis man ikke vil forsøge en ny udgave af autoritær pædagogik. Lykkes det at få en normpluralistisk institution til at fungere rimeligt, vil børnenes kompetenceudvikling komme til at indeholde social fleksibilitet, kulturel integration og det at finde logik i og mening med kulturen. Vores stadig mere norm-pluralistiske samfund vil dermed afspejle sig i institutionen, medvirke til afvikling af forskellen mellem barndom og voksendom og mindske den kulturelle afstand mellem institution og samfund - en afinstitutionaliseringsproces.

Under temaet "Forår 1993" har Århus Kunstmuseum udstillet "Jeff Koons - retrospektiv". Kunstneren, som har været ét af de 'hotteste' internationale navne, besøgte Århus. Med en udstilling som Koons' blev hverdagen, banaliteten, det daglige og intimsfæren gjort til genstand for det sofistikerede, internationale kunstpublikums beundring og aner-

kendelse. Blandt støvsugere i glas og basketballs i akvarier gik nøgne børn ikke ram forbi. Alt i hverdagen kunne og blev udstillet. Den opsplittede hverdag forsvandt. Barndommen også. Afstanden mellem voksne og børn eksisterede ikke længere, da disse og alt andet i hverdagen blev blandet og udstillet i samme rum på samme udstilling. På godt og ondt nærmede vi os et polymorft perverst menneskebillede. Koons var gift med pornostjernen, det tidligere italienske parlamentsmedlem, Cicciolina. Det er hende, som han billedligt og skulpturelt har udstillet sig sammen med i tredobbelt menneskestørrelse. Ingen "hard core"-porno ville, efter min mening, kunne have budt på ret meget mere pornografisk. Her var det kunst samtidig med at udstillingen som også udgjorde et pornografisk univers var blandede sammen med udstillede, "uskyldige" nøgne børn. Det mener jeg er noget nyt i vor tid. Men udstillingen var også nyskabende på andre felter.

AARHUS KUNSTMUSEUM

FORÅR '93

Den kendsgerning, at en pornomodel blev valgt ind i parlamentet i et europæisk land, kan kun være resultatet af et *nyt syn på mennesket*. Dette nye menneskesyn vil sikkert blive udbredt, idet synlige sociale fornyelser som her en parias integration, selv kortvarigt, i det fine parlamentariske selskab ville kunne bidrage til et mere positivt billede af ludere og pornomodeller til gavn for *et mere humant menneskebillede*.

Et andet eksempel er "*På kanten af kaos - nye billeder af verden*", en udstilling på Louisiana i 1993. Udstillingen viste forskellige kaos teorier.

Kaos-teoriene interesserer sig for området mellem orden og kaos, der hvor nye strukturer kan opstå. Derfor er der tale om revolutionsteorier. Måske kan kaos-teorier anvendes inden for ethvert tænkeligt fagområde. Jana Sterbæk, en af udstillerne, fokuserer bl.a på kroppen, fordi kroppen er det komplekse sted, hvor det indvendige og det udvendige mødes. Udstillingen markerer en stadigt stigende interesse for computerteknologi og de nye billeder af verden, som følger i kølvandet på de nye erkendelser.

Gennem visualiseringen af komplicerede matematiske ligninger på computerskærme bliver det muligt at kommunikere uforudsigelige og kaotiske strukturer, som bliver hver mand/kvindes øje, også børns. Børn og andre kan skabe deres 'virtual reality'. Næsten alt, hvad man kan forestille sig, vil kunne afprøves i et selvskabt univers, ret tæt på virkeligheden, og ikke blot inspireret af egne, men også af mange andres dagdrømme og fantasier. Her er der mulighed for en næsten total ophævelse af barndommen og voksendommen.

Tidligere omtalte jeg den 'norm-pluralistiske' institution. Af den undersøgelse, der ligger bag dette begreb, fremgår, at det ikke længere er muligt at indlære børn gode og hensigtsmæssige normer med henblik på fremtiden, af den simple grund, at fremtidens normer er uforudsigelige. Kaos-teoriernes fremstilling af uforudsigelighed i den fysisk-matematiske verden er i overensstemmelse med undersøgelsens resultater, selv om der er tale om en helt anden sfære - den sociale. De mest hensigtsmæssige kompetencer for børn at erhverve sig i dag må være en her-og-nu-orientering, fleksibilitet, social tolerance og hurtig omstillingsevne, hvilket børn jo generelt er bedre til end voksne. En ophævelse af barndommen ligger måske lige om hjørnet i takt med den fortsatte skabelse af en mangfoldighed, hvori Freuds billede af civilisationen som en indkapsling af menneskets livs- og dødsdrift ophæves på kanten af kaos. Det siges at være det mest interessante sted at befinde sig.

Ved hjælp af den komplekse computerteknologis forenkling af verden i billeder til indføring af et børne-/menneskedemokrati ser verden lysere ud. "*Al magt stammer fra vores billeder af hinanden*", sagde den franske filosof og historiker Michel Foucault.

De nye menneskebilleder er i dag i stort omfang masseproducerede. Der er tale om en udvidelse af det samlede billede af mennesker og mennesketyper. Sammen med mediernes umættelige behov for nyt stof, nye sensationer og lokkende, salgbare oplysninger og historier (men også i mindre omfang nøgterne og alsidige beretninger) bliver norm-pluralisme følgen.

Alt er muligt. Mennesket har alt i sig og bliver et frit væsen, som kan vælge, hvad det

vil, og hvilke identiteter, det vil påtage sig. Kombineret med behovet for, at vi ikke slår hinanden ihjel osv., bliver den eneste realistiske overlevelsestrategi at udøve respekt for hinandens egenart og forskellighed. Informationssamfundet kan ikke stoppes, og det behøver ikke være en mørk fremtid vi går i møde, tværtimod.

Nye toner

Af Peter Schmidt

(Uddrag fra *Ny seksualpolitik* nr. 1, 1994)

I et interview i *Politiken* Søndag d. 20.3.94 siger den amerikanske lesbiske feminist Camille Paglia: "*Den anglo-amerikanske feminisme er puritansk. Den drejer sig bare om at nedgøre mænd, håne mænd, negligere dem, skære dem ned.*" Og endnu mere provokerende udtaler hun at "*Der er intet nedværdigende eller ydmygende ved åbent at udstille kønsorganerne eller nogen form for seksual udfoldelse.*"

Sidstnævnte var så det, *Politiken* gjorde ved at offentliggøre et smukt kunstnerisk sort/hvidt portræt af et stort mandslem (Mark Stevens - Mr. 10^{1/2}) lagt ud på en betonblok og fotograferet af Robert Mapplethorpes. Mapplethorpes har tidligere udstillet sine værker på Louisiana ved Humlebæk.

Hvis Camille Paglias udsagn afspejler nye toner fra USA er puritanisme i den vestlige verden måske på retur. Måske er "*Årets Pikhovedpris*" en demonstration på netop dette. At skælde en vis mandsperson ud for at modsætte sig ligestillingskampen og samtidig forføre ham er jo en sofistikeret og human krig på højeste niveau. Med en sådan ikke-puritansk stil og strategi kan kvinder nu, også helt åbent og accepteret af mange, til tider være, lige så vulgære som mænd (alt for ofte?) har været - vi er begyndt at mødes - hurra for det! Nye ord og et rigere sprog, også det vulgære, indgår nu i kvindernes frigørelseskamp, tilsyneladende både i USA og herhjemme.

Det næste skridt i en ikke-puritansk kønsfrigørelse kan være, at kvinder hædrer en mandsperson for sin indsats til fordel for ligestilling - og jeg ser gerne en mand udråbt til "*Årets Solidariske Hyggestang*".

YOUNG AND OLD WE'RE GONNA BE FREE

(I.P.C.E. 1994 - *International Child - Emancipation - møde i sommeren 1994. Denne sang blev sunget 1. gang ved et internationalt møde i Amsterdam.*

2. gang uddelt i en sangbog til de delegerede på I.P.C.E.-mødet i København i 1996).

Mel.: The Old Fidler

Text.: Peter Schmidt

Comp.: Ole Sterndorf

FOOD
GATHERERS &
HUNTERS

The first people lived around the Great Lake Mood
They hunted and gathered in order to fetch food
Love was everywhere, that's the fucking truth
They all had each other including the old and youth

ANIMAL
DOMESTICATION

Where men domesticated animals their love had disappeared
For any power monopoly was rightly to be feared
These men were lazy bums for so many years
Subordinating women, suspending them as peers

AGRICULTURE
BEFORE
CITY STATES

Of course this didn't last and you know that time changed all
Those women proudly stood up and flatly refused to fall
Because they were the first to till our mother earth
Where everyone might share all and none would kill for worth

ROME &
EGYPT

Most of the stormy women were often beaten in fight
When some men erected cities of power and might
For now most men and women, including young and old
Were robbed and bereaved and they themselves were sold

MIDDLE
AGES

But with the fall of Rome community life was present
Boys of 14 were colonels, no age of consent
Sexual orientation didn't exist at all
From the tiniest babe around to the tallest of the tall

TODAY

For more than a 100 years now of sexual slavery*
Today emancipation means we're gonna be free
Recall the men and women, boys and girls who never
Gave the liberation struggle up; determined to fight forever

(*) Sexual slavery: All suppression as a result of the medical construct "sexual personality type".

VI HAR RET TIL DET SAMME

(Den danske udgave)

Mel.: Den gamle spillemand
Tekst.: Peter Schmidt
Kom.: Ole Sterndorf

SAMLERE &
JÆGERE

De første mennesker boede ved Silsa Søen
De jagted´ og samlede´ for at hente føden
For alle elskede´ alle, det er virkelig sandt
De havde jo kun hinanden langs flodens blanke kant

HUSDYR
SAMFUND

Og senere fik de husdyr, men elskede´ færre og færre
For mændene tog magten, og havde kun få kær
De laved´ ikke andet i alle disse år
Mens kvinderne blev tildelt de allerværste kår

AGERBRUG
FØR
BYSAMFUND

Det varede´ ikke længe før tingene slog om
Og kvinderne de rejste sig stolt og ikke fromt
Når nu de var de første til at dyrke jord
Sku´ alle dele alt så ing´n fik lyst til mord

ROM &
EGYPTEN

De store, stærke kvinder blev senere slået omkuld
Da nogle mænd de skabte slaveri og sult
For nu blev pluds´li´ alle på nær nog´n ganske få
Berøvet hus og hjem, ku intet mere nå

MIDDELALDEREN

Mens fællesskabet vokser frem og Romerriget falder
Bliver drenge på 14 oberster, uden begrænsende alder
Sexuel orientering fandtes ej endnu
Den mindste og den største, legede´ sammen partout

IDAG

De seksuelle båse er jo slaveri*
Derfor skal de væk for at alle ka´bli´ fri
(Og) husk at mænd og kvinder, drenge og pi´r
Har ret til det samme, på trods af hva´ man si´r

(*) Seksuelt slaveri: Enhver undertrykkelse, som er en følge af den lægevidenskabelige konstruktion "seksuel personlighedstype"

"Schmidt anfører: "Jeg har fundet det væsentligt, at der findes børnesange som dækker de mere tabublagte seksuelle handlinger." Derved adskiller han sig fra både Jo Jacobsen og Bente Kawa, der slet ikke har berørt sådanne temaer." Om alle tre sangtekstforfattere fortsætter Hertoft: "Der er noget oprørske over dem alle. En kamp for frihed og åbenhed mod bundethed og fortielse. En protest mod hykleri og bornerthed. Og et stort ønske om at hjælpe de børn og unge, man mener har hjælp behov."

Preben Hertoft, Den rebelske fugl

"En rebelsk fugls sange"

I 1995 udkom "Den rebelske fugl" af Preben Hertoft. Heri er der trykt samt omtalt 6 sange af Peter Schmidt. Bogen med disse udkom umiddelbart efter medie-hetzen:

Escort Sangen

Mel.: Jamaica Farewell (calypso)

Sasha og Bjørn vil ud til flér
Derfor er det godt at du ringer her
Nu skal du hør´ hva´ de tilbyder
For det er det bedste du kan få i byen

Refrain:

Du kan få græsk og fransk
og blidt og hårdt
Bjørn og Sasha ka´ det hele natten
og liderligt frækt, pikant
Escort parat til dig og ham
Hvis du vil ha´ dem i sengen der

Frihed og frækhed er de til
Du må gøre lige hvad du vil
Mennesker der er af kød og blod
Har jo ret til at bolle med hvem de vil

Refrain

Sasha og Bjørn er jo lige som dig
Men de ligner faktisk også mig
Ludere og transere og mange flér
Er jo repræsenteret ved alle os her

Refrain

Runde hoveder, lange hoveder

Mel.: tommelfinger, tommelfinger hvor er du?

Komp.: Ukendt

Runde hoveder, lange hoveder
hvor er I ?

Her er vi, se på os
sådan ser vi ud.

Flade bryster, store bryster
hvor er I ?

Her er vi, se på os
sådan ser vi ud

Kildepige, tissepige
hvor er I ?

Her er vi
osv.

Kildedrenge, tisedrenge
hvor er I ?

osv.

Brede fødder, smalle fødder
hvor er I ?

osv.

Hele kroppe, frie kroppe
hvor er I ?

Her er vi, se på os
sådan ser vi ud

Kære Bror

Mel.: Øre, øje, næse, tunge
Kom.: Jørgen Wedege

Kære bror nu vil jeg sige
jeg vil ikke mer' fortie
vi var frække da vi bolled'.
Far og mor var ikke hjemme den dag

Du min bror vi ku' fjolle,
derfor ku' vi også bolle.
12 og 21 år gamle.
Bror og søster sex var dejligt for os

De dejlig' følelser var jo mine
de frække følelser var jo dine
Vi ville gerne tale om det
desværre ville ingen høre på os

Nu hvor jeg er 29
vil jeg ikke mere lyve.
Det var skønt at elske med dig
selvom nogle mener det var forkert

Mange mennesker er imod os,
de vil alle være vor' boss
Skønt det var så smukt og dejligt
mener disse vi skal ændre os nu

Nu skal vi ej mer' i fængsel.
Men de nasser på vor længsel.
Terapien skal være frelser.
Deres hensigt er at tilpasse os

De si'r de er humanister.
Jeg syn's de er kropsfascister
Hellere skære i dine gener,
fremfor støtte til vor selvstændighed

De tror vi er egoister,
men de er selv terrorister.
Deres syn på verden visner.
Jeg tror vi får mere søskende sex

Mortens lange dag er endt

Mel.:I det fine hvide sand
Kom.:Vang Skovlund

Mortens lange dag er endt
Gik i seng blev ikke sendt
Hos mor er han nøg'n og nær
han syn's bare mor er kær

Med sin stive hyggestang
leger han ved godnatsang
Mor hun kærligt kysser den
lille Morten sover hen.

Mor hun tar en pisk, vil lokke

Mel.:Heksemutter
Komp.: Ukendt
Ungarsk folkemelodi

Mor hun ta'r en pisk vil lokke
far til elsked' gabestokke
Klask, klask, klask, smæk, smæk, smæk
røde striber, de går væk

Søde far mon han skal hjælpes
nej, nej, nej, for han vil smækkes
Gør lidt ondt, føles godt
han si'r ikke, stop, stop, stop

Så ta'r mor fars pik i munden
Sutter den og slikker pungen
Far bli'r glad, kæleri
det er ikke æderi

Stikker stolt sin stivert lem'ligt
I mors kussegang bekvem'ligt
Kussemund, kysser stang
dejlig', varme hyggegang

Far og mor de ka' jo bolle
i deres store seng vil fjolle
Kussesaft, smager godt
stivert sprøjter, det er flot

Far og mor de ler af lykke
far han ta'r mors rumpestykke
Blottet barm, hvid og bleg
frække løjer, stor ståhej

Men nu er det bedste nået
mor hun griner, far har fået
Kærlighed, legende
farligt, frækt og spændende

Silikone Gitte-Lone

Mel.: Little Boxes

Komp.: Malvina Reynolds

I en togvogn gennem Ribe
kigged' jeg og røg min pibe
da Silikone, Gitte-Lone
trådte ind i min kupé.
Der var smil og strittende bryster
da hun satte sig hen ved vinduet
hvor jeg sad og slapped' af
på en herlig' sommer dag.

Silikone, Gitte-Lone
synliggjorde sin tissekone
Det var frækt ja, for hun viste
legelæber og hyggegang.
Jeg kú jo se hvordan hun blottede sig
Som hun sad der og vred sig foran mig.
Jamen kvinder blotter sig
- det er jo ikke altid mænd!

Men vor kære Gitte-Lone
var jo egnens klogeste kone
for hun viste sig som hun ville
provokerende, hel og fri
Hun spilled' klitten til den sprøjtet'
på mig og alle passagerene
Vi ku' li' det allesammen
for sådan kan vi alle være

Vi sagde farvel til den erotiske zone
for den er også en del af Lone
hun vil vise sig, bar og blottet
oh så bramfri, og ligetil
Der er mange lige som hende
Der viser sig som de virkelig er
Og vi er jo bare herlige
Mennesker fyldt med kærlighed

Institutionerne mangler valgfrihed

af Peter Schmidt

(13. november 1995 i dagbladet *Information*. Dette indlæg er et eksempel på hvilke typer spørgsmål Anti-pædagogisk netværk beskæftiger sig med. Her en kritik af institutionernes virkelighed i forhold til at give børnene valgmuligheder.)

I artiklen "*Børn fra arbejderklassen mangler sprog*", *Information* 7. november 1995, taler børneforskeren Lars Dencik varmt for vore institutioner som et spændende aktivitetssted. Et sted hvor det moderne barn kan lære at være kritisk, for i et moderne samfund skal man vælge hele tiden. Vælge religion, vælge tandpasta, vælge livspartner...

Men desværre er der ingen grundlæggende valgfrihed i vore institutioner, så hvordan forestiller Lars Dencik sig at børnene kan lære dette i institutionerne?

I min bog "*hele og FRIE børn*", har jeg behandlet institutionernes manglende valgfrihed. Til daglig arbejder jeg som uddannet pædagog, alligevel kender jeg ikke én eneste 0-6 årig institution - vuggestue eller børnehave - hvor børnene vælger bare de fleste af de mest elementære aktiviteter suverænt! Efter min mening er det tragisk at børn ikke selv principielt vælger at spise når de er sultne, at sove/hvile sig når de er søvnige/trætte, hvem de vil lege med hvor, hvornår og hvor længe, at gå tur som mennesker og ikke som marcherende soldater osv. Dette på trods af spændende projekter i fem af landets kommuner som f.eks. "*Børn som medborgere*" og "*Vi kan osse*".

Vi snakker om medbestemmelse, selvbestemmelse, autonomi, selvforvaltning og valgfrihed, men det bliver desværre ved snakken.

Jeg tror Erik Sigsgaard har ret når han, om især udviklingen de sidste 15 år siger: *Det bliver tydeligere og tydeligere, at børnene ikke selv mener at de bestemmer ret meget, men gerne vil, samtidig med at de voksne er tilbøjelige til at mene, at aldrig før har børn haft så meget at skulle have sagt.* (DR P1 - Netværk 18. maj 1995).

Dvs. at afstanden til de voksne må opleves som værende meget stor. Jeg tror ikke, at årsagen hertil alene ligger hos voksne der har svært ved at forny sig, og jeg kan ikke lade være med at mistænke selve institutionen for at være en lige så væsentlig kilde til denne misère.

I stedet for at fokusere på arbejderklassens manglende sprog, er det måske mere hensigtsmæssigt at erkende institutionernes manglende valgfrihed for børnene baseret på deres egne individuelle og kulturbestemte løbende erfaringer, hvor de er. Mon ikke en realisering af suveræne børneerfaringer med voksen opbakning og ikke voksen begrænsning ville udgøre nogle brugbare forudsætninger for barnets sprogdudvikling?

Er vi enige om dette kan vi gå videre og prøve at finde ud af hvor og hvordan.

Hvad bestemmer børnene

af Peter Schmidt

(26. marts 1997 i Dagbladet *Information*. Her er endnu et tema der er et eksempel på hvad Anti-pædagogisk netværk interesser sig for, trykt samme dag i *Information* som en bemærkelsesværdig kronik *Barndommens store forandring* af Kim Rasmussen og Søren Smidt. Begge skribenter arbejder sammen med Erik Sigsgaard på Højvangsseminariets Forsknings-

enhed. Både *Barndommens store forandring* og min kommentar *Hvad bestemmer børnene* plæderer for at børnenes selvbestemmelse også bør gælde de mest elementære forhold i hverdagen.)

Som uddannet pædagog og forfatter til *"hele og FRIE børn"* kan jeg ikke lade være med at kommentere artiklen *"Vil selv, kan selv - og får lov til det"* i Information (d.3.3.97). Men jeg håber at mine følelser tager fejl, når jeg reagerer med en rysten på hovedet over Hanne Dams artikel om en italiensk børnemagt i Danmark. Dam beskriver et udviklingsprojekt i Allerød som skal have realiseret børns selvbestemmelse, selvregulering og demokrati. Alligevel føler jeg at der kun er tale om gammel vin på nye flasker. Hvorfor nu det?

Måske er det fordi der i artiklen ikke er et eneste ord om hvorvidt børn som enkeltpersoner selv bestemmer dagligdagens mest elementære forhold: hvornår børnene spiser, med hvem og hvordan; hvornår de kan gå ind og ud af børnehuset; hvornår de kan hvile/sove; med hvad og med hvem de vil lege. Jeg spørger: Bestemmer børnene disse banaliteter som enkeltpersoner? Det er der jo intet der tyder på i artiklen, desværre. Ydermere og helt overordnet lyder det som om nogle italienske og danske voksne har fundet de vises sten: *"Vi er nødt til at lære børnene at tage ansvar for deres eget liv. Det tror jeg, vi har metoden til."*

A.S. Neill har i en af sine bøger fortalt en rammende anekdote: *"Den unge djævel i helvede løb oprevet hen til sin mester: "Mester, mester, noget skrækkeligt er sket. På jorden har man fundet sandheden!" Djævelen smilede: "Det er helt i orden, kammerat. Jeg sender bare nogen op for at organisere den."*

Adskillige gange læste jeg i artiklen, at voksne er nødt til eller børnene skal lære demokrati eller noget lignende. Jeg spørger: Kan det enkelte barn principielt selv bestemme for at slippe for dette skal? Og jeg spørger: Kan et barn nogensinde lære demokrati m.m. uden frihed til at gøre sine egne individuelle erfaringer evt. uden voksne fortolkere og planlæggere af børnenes liv?

Jeg tror, at danske børnemagtere ville give omtalte italienske børnemagtere fingeren. Men hvorfor ikke spørge de unge selv i Børnemagtshuset i Skt. Pederstræde i København - og evt. Gunna Starch, som har sikret de unge brugsret til huset?

Kærlighed er altid personlig. Tidsånden i 1960'erne og 70'erne, som jeg skriver ud fra, var gennemtrængt af forbindelsen mellem det personlige og det politiske, mellem kærlighed og verden omkring os. Selvom nogle sikkert vil mene, at jeg er alt for "selvoptaget og navlebeskuende", så håber jeg, at de fleste læsere forstår min hensigt og mening med en humanistisk og frihedselskende verdensopfattelse, som den vi oplevede og realiserede.

Hjem igen

en seksualkritisk anti-pædagogiks fødsel

af Peter Schmidt

(Kærligheden former sig på mange måder - min er én blandt utallige og ligeværdige.)

Da min bog til dels handler om en hetz imod mig som person, og da jeg tror på at vores liv og dermed historien konstrueres ud fra de fortællinger/billeder, vi vælger at dyrke, har jeg ønsket at bringe en beskrivelse af nogle - for mig - væsentlige begivenheder i mit liv. At skrive "Hjem igen" har givet mig mange gode minder om mennesker jeg har mødt.

I have a dream

Da jeg kom tilbage til Danmark den 4. februar 1964, efter 16 år omgivet af amerikansk puritanisme, troede jeg, at jeg kom til det frieste land i verden. Jeg havde netop tilbragt 13 år i Salt Lake City, Utah og 3 år som soldat i den amerikanske 7. armé i Vesttyskland. Da jeg blev hjemsendt fra militæret i sommeren '63, deltog jeg i de sortes borgerrettighedsdemonstration i Washington D.C., hvor jeg så og hørte Martin Luther King holde sin berømte tale "I have a dream".

Service
Photographique/
Polfoto

For mig er billedet fra borgerrettighedsdemonstrationen i 1963 et rart minde om min egen deltagelse i denne vigtige historiske begivenhed i menneskets kamp for frihed. Jeg er en af de mikroskopiske menneskeprikker nederst i venstre hjørne af søen set fra selve talerstolen, den fantastiske sommerdag i 1963. King var ikke den eneste, der havde en drøm. Jeg havde tomlet 2 gange til og fra USA's hovedstad, udelukkende for at være sammen med de sorte frihedskæmpende og -elskende mænd og kvinder. Det var ikke ufarligt - unge med fuldskæg som tomlede i denne tid, risikerede at blive kørt ned af hvide racister på landevejene.

Men den 22. november samme år døde John F. Kennedy. Skudt. Dræbt. Da havde jeg fået nok. Jeg hadede det puritanske og voldelige USA, som jeg oplevede havde holdt mig i en spændetrøje hele mit liv. I hæren havde jeg åbenlyst forsvaret de sorte. Til et af de ugentlige 2 timer lange indoktrineringsmøder stillede jeg nogle kritiske spørgsmål og "afslørede" for åbent tæppe, hvad alle instinktivt vidste - de sorte havde ikke "universal suffrage", dvs. stemmeret, som det vitterligt blev påstået på dette vanvittige møde. Det vidste vi selvfølgelig alle.

Allerede i 1956 startede den sorte kvinde Rosa Parks i Montgomery, Alabama en borgerretsbevægelse, ved at nægte at sætte sig bagerst i bussen på pladsen reserveret for sorte. Bevægelsen gik først og fremmest ud på at gøre det muligt for alle sorte i Sydstaterne at benytte sig af deres forfatningsmæssige ret til at stemme. Nogle unge, både hvide og sorte, var blevet slået ihjel under denne kamp og mange flere var blevet tævet af racister. Jeg fortalte kaptajnen, hvis job det åbenbart var at søge at hjernevaske os soldater, at alt det, vi kunne læse i aviserne hver eneste dag om virkeligheden i USA, i sig selv var bevis nok for, at hvad vi nu hørte fra kaptajnen umuligt kunne være sandt!!

Fra den dag var jeg naturligvis en "nigger lover", men heldigvis blev jeg aldrig chikane-ret åbenlyst af de hvide racister i militæret. Det siger sig selv, at nogle sorte henvendte sig til mig efter dette møde, og det betød, at jeg var så heldig i det resterende år i hæren at have knyttet forbindelse til nogle vidunderlige mennesker. Nogle sorte havde på en underholdende måde fortalt mig, hvordan de røvkede sig og ofte sov gennem disse stupide tvangsmøder hver lørdag formiddag, og så kom det som et lyn fra en klar himmel, da jeg uventet for dem pludselig talte kaptajnens løgnstrøm imod.

Efter en barndom og ungdom i USA og 3 år som purung amerikansk soldat i Europa var jeg ekstatisk over at være kommet til Danmark. For mig var det en oplevelse af en paradisisk tilstand. Efter en dag på Strøget i 1966 i København skrev jeg:

The Danish Myth

A human river
Tortive and errant
In bunte colors of Tivoli
Gushes down The Walking Street
Fastidious Danes effeminate
A seeming and screaming
Paradoxical bliss;
Life's paradise is this
The Danish myth

Den danske myte

En flod af mennesker
snurrende og vildfarende
klædt i en regnbue af farver fra Tivoli
strømmer ned ad Strøget
Kræsne danskere udstråler blidhed
en tilsyneladende og skrigende
paradoksal (lyk)salighed;
livets paradis er denne
den danske myte

On any and every day of Spring
You can see on the Pedestrian's Only Street
A yellow flow of bright voluptuous skirts
Of Northern Aphrodites sparkle
Across their covered and sought for
Cattogat-mother-of-pearl

Life's heritage, as in ancient Greece
And the wintering of Hannibal at Capua³⁶
Lives near at hand
Near the sea, in every
Delectable pearl of the sea who lets herself
Taste your sweet fruit
The launching of you into her
Warm Baltic Sea
How they stay so young and gay
A paradox it seems to me
Along the river's side
Way over to the right
Another solitary individual
Flows to the pinnacle of man's delight;
Her bunte colors of Tivoli
Tantalize the ruffians bristle hair turned down
The many girls who appear
Present no fear to him who knows
That not a one will him escape
His white swan's plunge
Into their feather garden down
Their sweet fountain cups
To his drink will play
The dive into their fleeting foil
The culminating joy
To stimulate
An Id'ean climb for more
A blessed, immortal, Scandinavian joy

These are kind, descendent
Viking countenances
Unvailing a slight reluctance
To grasp an unassuming love of life
They think it's modesty
That keeps them right!
Their indiscriminate love
A seeming paradox to me
Appears to fill them
With an ambiguous shame
While floating below their conscious threshold
Every Dane worships wholesale
Total love, to each
In the world-wide, social mosaic

På en hvilken som helst forårsdag
kan du på Gågaden se
en gul strøm af nordiske Afroditers
vellystigt strålende skørter
funkle henover deres tildækkede
Kattogat og dets eftertragtede perlemor

Livets arv, som i det antikke Grækenland
og hos Hannibal's overvintring i Capua³⁶
lever overskuelig og møt
tæt på havet, i enhver
liflig perlemor som tillader sig
at smage din sødladne frugt
Søsætningen af dig ind i hendes
varme Østersøiske Hav
Hvordan de forbliver så unge og muntre
virker paradoksalt på mig
Langs flodens flanke
helt over mod højre banke
flyder endnu en ener
mod spidsen af menneskenes fryd;
hendes regnbue af Tivolis farver
pirrer bøllens stive hår der forvandles til dun
De mange piger der dukker op
indgyder ingen frygt i ham som ved
at ikke en eneste vil undgå ham
Hans hvide svanes spring
ind i deres have af fjer og dun
deres søde springvands kopper
til hans drikkeri vil lege
Dykringen ned i deres flygtige folie
den kulminerende glæde
for at stimulere
id'ets erobring af kærlighed
en velsignet, udødelig, skandinavisk herlighed

Disse er venlige ansigter af
vikingeefterkommere
som afslører en vag tilbageholdenhed
mod at gribe fat i en direkte livskærlighed
De tror det er beskedenhed
der holder dem på rette vej!
Deres vilkårlige kærlighed -
et tilsyneladende paradoks synes jeg -
med en rødmende og fræk
tvetydig skam
mens under deres bevidstheds tærskel
flyder enhver danskers engros tilbedelse
af grænseløs kærlighed til alle
i den verdensomspændende sociale mosaik

³⁶ 216-215 f.Kr. "A Study of History", af Arnold J. Toynbee, s. 108-111, Dell Publishing Co., Inc., Laurel Ed. 1965. Ifølge Toynbee blev Hannibal's hær så demoraliseret efter blot en vinters ophold i Capua, at hæren aldrig blev den samme igen. Capua var en by, som ikke ville slås, men hellere invitere nye besættelsesmagter til at smide gamle ud, når capuaerne blev trætte af de gamle herskere. Livet i Capua var alt for let, mente mange. Derfor demoraliseringen af besættelsesmagten.

I årene 1964-70 levede jeg fire steder i København: i Kannibalen - dvs. Universitetets cafeteria, i Studenterforeningen, i Pilegården - sidstnævnte var et populært træfpunkt i Pilestræde. Det fjerde sted var der, hvor jeg nu engang befandt mig på det pågældende tidspunkt.

Et hyppigt frekventeret sted, hvor jeg dyrkede en praktisk livs- og kærlighedsfilosofi i disse år, var i Studenterforeningen, som lå på hjørnet af Studiestræde og H.C. Andersens Boulevard. Foruden at være et kulturpolitisk aktivitetscenter var dette ungdomsmiljø i mine øjne også et veritabelt socio-erotisk kulturpalads - her hørte og så jeg den tidligere amerikanske professor og nu afdøde græske politiker Andreas Papandréou, nazi-jægeren Simon Wiesenthal og mange flere holde foredrag. Jethro Tull og utallige andre kendte bands spillede her, ofte på flere etager samtidig.

En sen nat i Studenterforeningen var stemningen særdeles intens, hed og kåd. Navnet på bandet husker jeg desværre ikke.

Iklædt en enkel orange frotté-kjortel, som var i overensstemmelse med datidens frodige mangfoldighed, dansede jeg - ekstatiske - og over flere numre lige foran den mandlige sanger. Han løftede øjenbrynene en anelse, da jeg lod kappen falde og jeg blomstrede som en nyfødt.

Efter at have foldet mig herligt ud på dansegulvet til adskillige sange strakte en kædedansende ring af pragtfulde mænd og smukke kvinder deres arme ud for at invitere mig ind i deres midte - WOW! Sådan kan den danske myte, i ny og næ, også blive til virkelighed.

Det var her jeg mødte mange vidunderlige kvinder. Vibeke var den første jeg flyttede sammen med. Hun førte mig ind i det pædagogiske miljø, introducerede mig til A.S. Neills Summerhill, men en uddybning af Summerhill-idéen fik jeg desværre aldrig, heller ikke da jeg 13 år senere selv blev pædagogstuderende. Det har undret mig lige siden. Det var først i 90'erne, at jeg læste alt hvad jeg kunne få fat i af Neill og Homer Lane, Neills læremester.

Jeg har endnu tilgode at besøge Summerhill, samt det sted hvor Lane havde sit Little Commonwealth. I øvrigt blev grundlæggeren af sidstnævnte, Homer Lane, offer for formentlig falske anklager for ulovlig sexuel omgang med nogle af sine elever. Og disse beskyldninger menes at have taget livet af ham.

I 1970 traf jeg endnu en pædagog, Pernille, der besøgte mig, fordi hun havde hørt, at jeg havde influenza: Hun dukkede op med en buket blomster, honning og te. Det faldt jeg pladask for, hvorefter vi flyttede sammen i vores første kollektiv - fem mænd og fem kvinder - hvor vi boede i 2 1/2 år.

Derefter tog vi over Sovjet til Indien, i 5 måneder. Da vi kom hjem, flyttede vi ind i et andet kollektiv, denne gang et slumstormer-bofællesskab på Blågårds Plads i København, hvor vi boede et års tid.

Imens vi var i dette miljø, oprettede Pernille og jeg en Kommunistisk Boghandel, for lidt senere at gå i samarbejde med flere andre bogbutikker, der også sympatiserede med Marxistisk Leninistisk Enhedsforbund (MLE). Vores forretning i Westend på Vesterbro havde flere Rødstrømpe-, bøsse/lesbisk blade, Seksualpolitik og andet litteratur end det maoistisk-inspirerede stof. Det fik vi ingen påtale for, måske fordi MLE'erne, senere KAP'erne, fornemmede at på dette punkt var der ingen kompromiser fra vores side. Min egen støtte til Kulturrevolutionen i Kina var først og fremmest en støtte til de kinesiske kvinders frigørelse - som kineserne selv sagde det: Alt hvad mænd kan, kan kvinder!

Vores vildeste tid var i det første kollektiv, før vi blev MLE-sympatisører. Her gjorde vi vore første kollektiv-erfaringer inden vi tog til Indien, Afghanistan, Persien og Uzbekistan. I de fem år Pernille og jeg kom sammen, syntes jeg, at vi for det meste elskede som en drøm. Måske endda især, når vi nogle gange havde gennemlevet et, to eller tre døgn med længerevarende sex og var på LSD. Jeg er overbevist om, at de sværeste af mine neuroser forsvandt i denne periode af mit liv.

Pernille og jeg gik fra hinanden i 1975, før jeg mødte en anden spændende kvinde, hvor min forelskelse udviklede sig til mit næstlængste kærlighedsforhold. Elna var foruden pædagog også kunstner. Vi traf hinanden i Vognporten i Huset i Magstræde i København, og havde et forhold indtil 1981, dog uden nogensinde at flytte sammen.

Jeg husker, som var det i går, vores første nat sammen, elskende i mit soveværelse, mens nu afdøde Christian Kampmann og hans kæreste Finn elskede i stuen. Derfra og lige ved siden af, kom hede og herlige lyde i smuk gen- og samklang til Elnas og mine - vi var ikke mange meter fra hinanden. Elna og jeg kom sammen i 6 år. Offentliggørelsen af beretninger som nævnte fra "privatsfæren" er udtryk for åbenhed og frihed, samt manglende bornerthed og hykleri.

Men forholdet havde nu varet 6 år, og var allerede på det tidspunkt ved at forvandle sig til et venskab uden elskov. Da traf jeg og flyttede sammen med Helle, en mørkhåret, vild krudttønde - endnu en pædagog og KAP-sympatisør. Vi så hinanden første gang i Musikcaféen i Huset i Magstræde. Her startede en hed forelskelse, der varede de berømte 3 måneder for derefter at cementere et solidt grundlag for 3 år i kærlighed.

Helle og jeg havde et fælles politisk ståsted, som sympatisørere tilknyttede KAP. Vi blev dog aldrig medlemmer af et politisk parti, heller ikke senere. Det var i øvrigt KAP'erne, der senere udgjorde en solid støtte i bøssefrigørelseskampen ved P&T i København.

Jeg tror, at noget af det jeg bedst fik bekræftet i disse år var at Anaïs Nins ord om, at et kærlighedsforhold aldrig dør en naturlig død, ikke er gældende for mig. Det er min erfaring, at et forhold ofte har været så intenst og stort, at kærligheden ikke vil eller kan være ondskabsfuld, eller for den sags skyld sågar slå ihjel. Når en forelskelse ebber ud, kan det også bare slutte, som det var tilfældet med Helle og mig. I dag har jeg et godt forhold til de fleste af dem, jeg kom sammen med.

Ingen af de kvinder jeg har boet sammen med har haft børn, bortset fra de 5 måneder jeg boede i Italien sammen med min søn Robert og Anna Maria. Anna Maria traf jeg i Studenterforeningen. Hun fødte Robert i 1966 i Italien. Drengen voksede op hos sin mor og hendes forældre. Som 22-årig, havde Robert netop afsluttet sin 10-årige lange organistuddannelse og flyttede til Danmark. I dag er Robert fastansat, professionel organist og samtidig aktiv musiker med sit eget band ved siden af sit officielle job. Desværre døde hans mor i 1993, kun 55 år gammel, og blev begravet på den Katolske Kirkegård i København.

I 1972 gik Pernille og jeg til et møde i foreningen Sex-pol (forkortelse af seksualpolitik). Sex-pol, som var inspireret af Wilhelm Reich, blomstrede nu op igen i Studentersamfundet i København.

Sex-pol havde allerede på det tidspunkt vi meldte os ind, gennemført flere nøgenaktioner. En af disse fandt sted i forbindelse med den første, topløse optræden på Det Kongelige Teater. Det var totalteatrets indtog på Det Kongelige - skellet mellem publikum og